

[Thorkil Kristensen.]

alligevel få en årlig stigning på 5 pct., så er det, fordi udlånsvirksomheden var stigende fra 1953-54 til 1955-56, medens den siden har været faldende. Men det, der bliver tilbage for mig som det afgørende, og det, som den højtærede finansminister heller ikke i dag har benægtet, er, at vi stadig synes at være inde i en udvikling, som betyder, at statens normale funktioner er voksende i omfang også i forhold til nationalproduktet, altså beslægtet med en voksende andel af produktionsværdierne her i landet. Jeg siger ikke dette som en anklage mod nogen, for vi har jo alle sammen været medvirkende til det meste af dette, men jeg mener, det er en af de betragtninger, det er nyttigt at anstille, når man holder finanslovdebater.

Jeg vender mig derefter til den højtærede finansministers svar på mine spørgsmål.

Jeg takker for svaret på spørgsmål nr. 1, som gik ud på, at man vil søge bevilling til et ret begrænset beløb; den højtærede minister understregede endda, at der ikke var nogen pligt hertil. Jeg går dog ud fra, at man ikke giver sig til at købe på forventet efterbevilling, men søger en bevilling først.

Svaret på mit spørgsmål nr. 2 gik ud på, at det ikke var meningen at tilsigte et bestemt renteniveau. Jeg er meget glad for dette svar, som jeg takker for; men jeg er nødt til at gøre den tilføjelse, at dette svar indeholder en modifikation af § 3 i lovforslaget om boligbyggeri, for her står der, at formålet er at sikre stabile finansieringsvilkår for nybyggeriet. Deri kunne man lægge den formodning, at det var hensigten at sikre et konstant renteniveau. Jeg takker for bemærkningen om, at dette ikke er tilfældet, og jeg anser det for en betydningsfuld modifikation, fordi der heri må ligge, at hvis landets almindelige økonomiske situation gør det betænkeligt at holde et bestemt renteniveau, vil finansministeren ikke forsøge alligevel ved opkøb at fastholde et sådant renteniveau.

Jeg omtalte den tvangssituation, der kunne opstå, og herom sagde den højtærede finansminister hovedsagelig dette, at noget sådant ville man selvfølgelig ikke fremkalde med overlæg; det går jeg også ud fra som en selvfølge. Den højtærede

minister tilføjede imidlertid, at hvis det skulle vise sig, at nettobeløbet var for lille, ville man komme og søge en bevilling. Jeg forstår det således, at man formentlig vil komme i god tid, allerede før finansåret er udløbet. Det er selvfølgelig beroligende med hensyn til tvangssituationer, men det er ikke beroligende med hensyn til værdien af en sats, en ramme i finansloven, for hvis man sætter en ramme i finansloven inden den 1. april og man så midt i finansåret kommer og skal have en forhøjelse, er rammen ikke så forfærdelig meget værd. Jeg har lyst til at understrege dette — det er ikke nogen spidsfindighed — jeg tror nemlig, det vil vise sig, at hvis der indtræffer vanskelige økonomiske forhold i landet, er det meget svært at overholde en egentlig ramme på dette punkt. Kommer der en periode, hvor man mener at måtte støtte renteniveauet, og det derefter viser sig, at de økonomiske forhold ikke tillader, at man opretholder dette renteniveau, er det meget svært for den pågældende finansminister at vikle sig ud af de obligationskøb, der er foretaget; man kommer jo ikke uden om, at den meget omtalte § 3 i loven om boligbyggeri vil have den virkning at skabe forventning hos dem, der bygger, om nogenlunde stabile finansieringsforhold. Det er måske til syvende og sidst det mest betænkelige ved den.

Jeg vender mig så til det tredje af de spørgsmål, jeg har stillet. Den højtærede finansminister valgte at besvare spørgsmål 4 før spørgsmål 3; det var spørgsmålet om, hvad der ville ske, hvis der opstår uenighed mellem regeringen og nationalbanken om, hvilken pengepolitik der skal føres. Herom brugte finansministeren den vending, at så ville man komme til folketinget. Det vil altså sige, at folketinget kan blive stillet over for den opgave at skulle mægle imellem regeringen og nationalbanken. Jeg synes nok, det er en meget mærkelig opgave at give folketinget. Det, som i virkeligheden sker ved dette, er, at man til en vis grad ændrer nationalbankloven uden at gøre det formelt. Man kan for så vidt sige, at § 3 i boligbyggeriloven vil være en modifikation af nationalbankloven, idet den i nogen grad reducerer nationalbankens pengepolitiske forpligtelser og flytter dem mere over til regeringen.